

Infernul din Paradisul Studențesc

Ioana Stoicescu

Ora 2 a.m. Liniște deplină. Nici urmă de picior studențesc pe culoarul de la etajul IV al căminului. Unii studenți au adormit de mult, iar alții abia acum își fac siesta de seară. Camera 306, unde mi-am petrecut primul an de studenție, era cufundată în beznă... toate adormiserăm deja. Colegele mele de camera – Carina, Romana și Andrada – au avut o zi istovitoare și acum dormeau profund.

Și, dintr-o dată, visul e brusc întrerupt de vocea stridentă a unui individ care urla cu disperare:

– Carina, unde ești? Te iubesc, ești viața mea!

– Carina, pentru tine imi dau viața!

Brusc, m-am trezit alarmată și speriată de vocea persoanei care începuse să lovească puternic în toate ușile camerelor de pe culoar, fără să-i pese de ora târzie din noapte. Pentru că tocmai mă trezisem și eram confuză nu reușeam să deslușesc cuvintele boloborosite de un glas puternic, dar incoerent. După ce mi-am revenit puțin, am înțeles ca era vorba despre Mihnea, prietenul colegei mele de cameră, Carina, cu care se certase în urma cu vreo 5 zile.

Mihnea nu știa numărul camerei noastre, decât etajul, de aceea bătuse cu disperare la toate ușile de pe palier, intrând în camerele care nu erau încuiate. Mihnea era impulsiv sub influența alcoolului. Colegii de palier s-au alarmat, speriați de gălăgie, și se întrebau cu toții:

– Cine o fi ăsta? Și cine e Carina? Auzi, cică se omoară... Eu nu vreau decât să dorm.

Nu puteam fi singură la o asemenea grozăvie, de aceea mi-am trezit colegele printr-un țipăt înfundat. Erau gata să mă pălească cu ceva pentru ca le-am tulburat somnul. Disperată, am început să le povestesc ceea ce se întâmpla pe culoar: Mihnea vrea cu tot dinadinsul să dea de Carina.

Carina era calmă și optimistă: Nu vă agitați fetelor! O să plece imediat că nu îi deschidem și nu-i spunem unde stăm... că doar e băut. Și fără nici un alt comentariu s-a întors pe partea cealaltă, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

După aproximativ 20 de minute, spiritele s-au calmat... lumea și-a reluat dulcele somn și noi de asemenea. Credeam că totul s-a sfârșit. Ce bine era și ce ușurare simțeam în noi.

Ora 5,30, dimineața... bătăi puternice, asurzitoare la noi în ușă. M-am trezit buimacă și mă uit la ceas. Colega mea, Carina se scoală și șoptește: – Nu deschideți, e nebunul! Dar bătăile și amenințările continuau puternic: – Deschideți că vă omor! Sparg... spaaarg tot! Romana înfricoșată s-a urcat la mine în pat. Ne tramurau mădularele de spaimă. Putea oricând să rupă ușa... Era atât de firavă... de-abia dacă se închidea.

Carina a început să se sperie, când a înțeles că portarul nu aude și nu va lua nici o măsură. A sunat la o prietena din căminul de alături, care

imediat i-a dat de veste portarului, buimac de somn. Nici măcar nu a știut când intrusul a pătruns în incinta căminului.

Portarul, un om mărunțel și plăpând, la vreo cinzeci de ani, a urcat la etaj hotărât să calmeze spiritele și să-l liniștească pe Mihnea. Nu știa că are de înfruntat un bărbat solid și puternic, cu vreo douăzeci de ani mai tânăr și sub influența alcoolului, dispus să facă orice pentru a-și vedea iubita.

Mihnea îl bruscă pe portar, adresându-i o serie de înjurături. Portarul, văzând că nu are nici o șansa să iasă învingător, a sunat la Poliție. Între timp, noi, înghețate de spaimă ne puneam o serie de întrebări: – E nebun... Ce tot face? Ne îmbolnăviserăm de frică. Nu mai pleacă? Și, dintr-o dată, s-a aruncat în ușă și a intrat peste noi în cameră. Era desfigurată... ochii îi erau ieșiți din orbite, venele de la tâmpile și gât erau inflamate. Transpirația îi curgea șiroaie.

– Unde ești, tu? De ce nu ai deschis? Te omor cu mâna mea ! A luat-o pe Carina de păr și a obligat-o să se îmbrace, să plece urgent la nu știu ce prieteni.

Eu cu Romana eram acoperite în întregime cu plapuma, lăsând doar un ochi liber să vedem ce se întâmplă. Îngrozită de-a dreptul, Andrada a sărit încălțată în pat și nici „păs” nu zicea... Asista neputincioasă la scena de groaza care se petrecea sub ochii noștri.

Profitând de un moment în care Mihnea își lua setos un pahar cu suc, Carina fugi pe scările de serviciu. Eu am ieșit din „ascunzătoare “ și mă îndreptam spre baie, când o mâna puternică mă prinse de umărul capotului și-mi cerea impunător să-i explic unde a plecat colega mea. Pentru că eram blocată de șoc, nu am putut să rostesc nici o silabă și am dat neputincioasă din umeri. În momentul următor, am luat-o la fugă și nu m-am oprit decât la etajul al doilea, unde un prieten m-a stropit cu puțină apă, să-mi revin din șoc. Strigam disperată: – Mă urmărește. Vine după mine! Vrea să mă lovească!

Mihnea nu avea treabă cu mine, dar, îngrozită, aveam impresia că mă urmărește. După ce mi-am revenit, m-am întors în camera sa văd care e situația.

Carina s-a întors și ea în cameră, de teamă să nu vină Poliția să-l aresteze pe Mihnea. După vreo cinsprezece minute, a sosit Poliția și i-a dus pe amândoi la Secție, urmând să vină după noi, dacă e nevoie să dăm declarație. Toate trei eram într-o stare deplorabilă.

Dupa vreo oră, ne-a sunat Carina și ne-a spus că Mihnea a primit doar o amendă de doua sute de lei, pentru tulburarea liniștii publice, și nu i s-a făcut dosar penal, pentru că ea nu a depus plângere împotriva lui. Ce să facă, dacă îl iubește!

Ne întrebam cum poți să iubești o asemenea fiară. Această întâmplare a rămas în amintirea primului meu an de studenție, drept o „emblemă” din care am învățat multe.

Se spune că totul e posibil în cămin, iar studenția este acumularea de experiență și pregătire pentru viață.